

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Ocsenás Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Hajdú Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen 6.672.619,- Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2008. január 10. napján kelt 14.G.40.084/2006/39. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a marasztalást tartalmazó rendelkezését helybenhagyja; az alperesnek a 8. sorszám alatt előterjesztett beszámítási kifogása körében az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban a peres feleknek személyenként 100.000,- (Egyszázezer) Ft költsége merült fel, az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték összege 400.360,- (Négyszázezer-háromszázhatvan) Ft.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes 2005. júliusában telefonon kért árajánlatot a felperestől útépitési zúzalék megvásárlására. 2005. július 20-án a felperes írásban árajánlatot küldött, amelynek alapján 2005. július 21-

én a felek között szerződés jött létre UNZ 0/5, UNZ 5/12 és UNZ 20/60 típusú útépítési zúzalékra azzal, hogy a szállítás kezdete 2005. július 22-e és az alperes saját gépjárművével végzi a fuvarozást. A megrendelésben a különböző minőségű útépítési zúzalékra várható mennyiséget jelölték meg.

2005. augusztus 29-ig az alperes 1243,7 tonna 20/60-as közúzalékot szállított le. 2005. augusztus 31-én az alperes úgy kért árajánlatot, hogy a kőanyag szállítását is a felperes végezze. A felperes 3.080,- Ft + áfa tonnánkénti árra adott ajánlatot, amit az alperes elfogadott. Ennek alapján a kőanyagon felül a szállítást is megrendelte 2005. augusztus 31-től szeptember 7-ig. Ezt követően a felperes végezte a szállításokat, az alperes azonban a felperes által kibocsátott számlákat csak részben fizette meg. A felperes által kibocsátott 401388/5. sorszámú számlából, amelyik összesen 7.666.993,-Ft-ról került kibocsátásra, 1.933.753,- Ft kifizetésére nem került sor az alperes részéről, a 401452/5. sorszámú számlából 976.354,- Ft, a 401553/5. sorszámú számlából 3.037.579,- Ft, míg a 401999/5. sorszámú számlából 724.933,- Ft kifizetetlen követelése maradt a felperesnek.

Az alperes részére az UNZ 0/5 kőanyagból a megrendelt 500 tonna helyett 545,9 tonna, az 5/12 anyagból 1020 tonna megrendelt anyag helyett 1045,29 tonna, a 12/20 anyagból 80 tonna megrendelt anyag helyett 76,74 tonna, míg a 20/60 típusú anyagból 4043,7 tonna megrendelt anyag helyett 3455,94 tonna került ténylegesen leszállításra.

Mivel az alperes a felperes által kibocsátott számlákat csak részben fizette meg, így a felperes felszólította az alperest a teljesítésre. Az elsőfokú bíróság szerint az alperes 2005. december 12. napján a tartozását elismerte és a tartozás kifizetését 2006. január 30-ig napjáig vállalta, 2006. február 3-án az alperes elismert 7.672.619,- Ft követelést. Kérte azonban, hogy a 401389. és a 401999. sorszámú számlákhoz tartozó szállítóleveleket a felperes küldje meg a részére, ami március 30-án megtörtént. Ezt megelőzően 2006. március 27-én az alperes 1.000.000,- Ft-ot a felperesnek megfizetett. 2006. április 24-én a felperes valamennyi számlát, fuvarlevelet és szállítólevelet az alperesnek megküldött. Ezt követően azonban az alperes többet nem fizetett a felperes részére és a felperesi követelést vitatta.

A felperes 2006. június 14-én fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet nyújtott be az elsőfokú bírósághoz, amelyben az alperest 6.672.619,- Ft, ennek az egyes számlák esedékességétől a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű késedelmi kamatára és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Arra hivatkozott, hogy a szállítási szerződés alapján teljesített, az alperes azonban a szerződésből eredő kötelezettségének nem tett teljes mértékben eleget.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte, vitatva a jogalapot és az összegszerűséget is, egyúttal a Pp. 43. § (2) bekezdése alapján illetékességi kifogást terjesztett elő. Erdemben egyrészt arra hivatkozott, hogy nem a felperes által állított mennyiség került leszállításra, másrészt nem az arra jogosultak vették azt át. A leszállított mennyiséget az UNZ 0/5, UNZ 5/12 és az UNZ 12/20 minőségű kövek vonatkozásában a felperessel egyezően adta elő, míg az UNZ 20/60-as

minőségű kőre csak 2344,92 tonna leszállítását ismerte el. Az összezszerűséggel kapcsolatban a 401388/5. számú számlából 7.427.004,- Ft-ot vitatott, annak ellenére, hogy abból 5.732.240,- Ft kifizetésre került a részéről. A 401452/5. számú számlából 452.662,- Ft-ot vitatott. A 401553/5. számú számla vonatkozásában a felperestől eltérő nyilatkozatot nem tett, míg a 401999/5. számú számlából 485.433,- Ft-ot vitatott. Ezen túlmenően vitatta a 266.760,- Ft összegű, általa már kifizetett 401389/5. számú számlát, valamint a 3.894.149,- Ft-ról általa kifizetett 401391/5. számú számlából 1.756.763,- Ft-ot, így összesen 10.388.622,- Ft-ot vitatott, amit beszámítási kifogásként kívánt érvényesíteni.

A felperes az illetékességi kifogásra előadta, hogy fax útján, távollevők között történt a szerződéskötés, ezért a Ptk. 213. § (3) bekezdése szerint a felperes szerinti illetékes bíróság jár el a jelen ügyben, ezért az alperes illetékességi kifogása alaptalan. Az alperes által vitatott 401389/5. számú számlával kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy az abban feltüntetett 266.760,- Ft-ot az alperes kifizette, ezért azt ellenkérelem keretében nem teheti vitássá, továbbá ebben a számlában szereplő követ az alperes maga szállította el. A 401391/5. számú számlával kapcsolatban ugyancsak azt adta elő, hogy azt az alperes kifizette, de erre, továbbá a 401999/5., valamint a 401452/5, és a 401385/5. számú számlák vonatkozásában a szállítással kapcsolatban tanúk meghallgatását indítványozta.

Az alperes igazságügyi szakértői bizonyítás elrendelését kérte arra vonatkozóan, hogy a szegedi, E. műfüves labdarúgó pályához a felperes részéről csak 2344,92 tonna kő került leszállításra.

A Fejér Megyei Bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárást követően a 2008. január 10. napján kelt 14.G.40.084/2006/39. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 6.672.619,- Ft-ot, 1.933.753,- Ft után 2005. szeptember 6. napjától, 976.354,- Ft után 2005. szeptember 13. napjától, 3.037.579,- Ft után 2005. szeptember 27. napjától, 724.933,- Ft után 2005. november 11. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű késedelmi kamatát, 330.000,- Ft + áfa összegű ügyvédi munkadíjat, 219.748,- Ft eljárási költséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felperes a per irataihoz csatolta az általa kibocsátott számlákat, az ahhoz kapcsolódó szállítóleveleket és fuvarleveleket. A csatolt iratokból megállapította, hogy a számlán szereplő mennyiségről minden esetben a szállítólevél és a fuvarlevél kiállításra került, az egyes szállítóleveleken szereplő mennyiségek megegyeznek a számlában foglalt mennyiségekkel. Ebben a körben az alperes arra hivatkozott, hogy a leszállított tételeket nem ő vette át, a szállítóleveleken szereplő aláírások hitelességét megállapítani nem tudja. Tanúként gépkocsivezetőket és fuvarszervezőket hallgatott meg, akik valamennyien arra vonatkozóan nyilatkoztak, hogy hogyan történtek a szállítások, milyen módon, ki által kerültek leigazolásra a szállítólevelek. A meghallgatott tanúk közül K.J., P. A., J. L. és U.Zs. nyilatkozott úgy, hogy amikor a szállítást végezte az ott dolgozó munkások közül egy személy mutatta meg azt

nekik, hogy hova kell a leszállított anyagot leönteni és ő igazolta le az aláírásával. A többi fuvarozást végző tanú elmondása szerint a szállítólevelet, illetve a fuvarlevelet a telepen tartózkodó biztonsági őr igazolta le, ez a személy volt az, aki a telephelyre őket beengedte, megmutatta azt, hogy a leszállított anyagot hova kell leönteni és ezt követően írta alá a szállítólevelet és fuvarlevelet.

Valamennyi, a perben meghallgatott tanú egybehangzóan nyilatkozott arról, hogy a szállítások a szállítólevélen, illetőleg a fuvarlevélen feltüntetettek szerint történt, nyilatkoztak arra vonatkozóan, hogy a szállítást Szegedre, a sportpálya építéséhez szükséges területre végezték és nyilatkoztak arra is, hogy az áru átvétele, a szállítólevél leigazolása hogyan, milyen módon történt. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság a tanúk vallomására is alapítottan azt állapította meg, hogy a felperes a szállítási szerződésben foglaltakat teljesítette, a megrendelt árut az alperesnek leszállította. Az alperes a per során maga nyilatkozott arra, hogy a felperes a megrendeléseket határidőben teljesítette, az alperest a munkavégzésben nem hátráltatta, ezért a felperesi teljesítést nem vizsgálta meg csak azt követően, hogy a felperes a számlákat kibocsátotta.

A per során tényként állapította meg, hogy az alperes a felperes által eszközölt szállításokat követően a felperes által leszállított áru mennyiségi vizsgálatát nem végezte el. Ugyanakkor nem lehetett azt megállapítani, hogy az alperesi szállítások megtörténtét követően a felpereshez bármilyen írásbeli felszólítást küldött volna arra vonatkozóan, hogy a szállítások ne a korábbi gyakorlatnak megfelelően történjenek. Ezzel szemben azt állapította meg, hogy a felperes a szállításokat folyamatosan végezte, ezek a szállítások nem egy napon történtek, a felperesnek módjában állt volna a szállítások ellenőrzése, a szállítás módjának módosításának a kérdése, ami nem történt meg.

Az elsőfokú bíróság az alperes védekezését nem találta alaposnak és a szakértő kirendelésére tett bizonyítási indítványát azért utasította el, mert a sportpálya területének utólagos felmérése alapján a felperes által leszállított kömennyiséget hitelt érdemlő módon ellenőrizni már nem lehet. A tanúvallomásokból ugyanis az derült ki, hogy a gépjárművek a leszállított közüzalékokat döntően a sportpályához öntötték, de előfordult olyan eset is, hogy depóra történt az áru leszállítása. Az alperes semmilyen bizonyítékot nem ajánlott fel abban a körben, hogy a felperes által leszállított kömennyiség hol került bedolgozásra. Figyelemmel arra, hogy a perben nem került bizonyításra, hogy a szállításokat követően a zúzalék pontosan hol került beépítésre, ezért a szakértői bizonyítás sem hozhatna önmagában olyan eredményt, amely alkalmas lenne a felperesi állítások megtörténtének cáfolatára.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a perben a tanúvallomásokkal alátámasztott felperesi számlák alapját képező szállítóleveleket és fuvarleveleket, illetve az abban rögzített mennyiségeket vette alapul, azokat elfogadta és az alperest a ki nem fizetett, a Ptk. 379. § (1) bekezdése szerint járó, szállítási díj megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását; másodlagosan az

elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatásával a felperes keresetének az elutasítását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság egyrészt helytelen jogi álláspontra helyezkedett, másrészt a bizonyítékokat tévesen értékelte, harmadrészt nem derítette fel teljeskörűen a tényállást.

A bizonyítékok téves értékelése körében a tanúk érdekelttségére hivatkozott, mivel a dokumentáltság hiányossága esetén az általuk felvett fuvardíjak visszakövetelhetők a felperes által, továbbá a tanúk többsége jelenleg is azonos munkahelyen dolgozik, így gazdasági, munkajogi függőség is megállapítható. A tanúbizonyítás eredményét valamennyi tanú esetében egybehangzónak tekintette, ami iratellenes, mivel a tanúk közül többen bizonytalanok voltak a szállítások számát illetően, de olyan is előfordult, hogy nem is a tanú végezte ténylegesen a szállítást, csak az ő nevéen lévő autóval fuvarozták.

Hivatkozott továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság a szerződéskötés körülményeit nem derítette fel, nem állapította meg a tényállást teljeskörűen, ezért az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mivel ebből nem lehetett következtetést levonni a szállítások jogszerű megtörténtét illetően.

Tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes a szállítási szerződésben foglaltakat teljesítette, a megrendelt árut átadta, továbbá, hogy az alperest mulasztás terheli a felperesi szállítások ellenőrzése körében.

Jelen esetben nagy mennyiségű útépitési zúzalék került leszállításra, a felperes előre be nem jelentett időpontokban, kampányszerűen szállított, a szállításokat nem dokumentálta az alperes felé, csak időközönként számlázott, de a számlák alapjául szolgáló szállítóleveleket és fuvarleveleket nem küldte meg számlázáskor a részére, csak utólag, a peres eljárást megelőző levelezéskor, az alperes kifejezett kérésére.

Hivatkozott az alperesi cégvezető jegyzőkönyvben rögzített személyes előadására, amikor úgy nyilatkozott, hogy abban állapodtak meg a felperest az ügylet során képviselő **H. T-val**, hogy a szállításokra úgy kerülhet sor, hogy az alperes szegedi telephelyén mérlegelik a kamionokat és ez alapján történhet meg az elszámolás. Ennek a megállapodásnak a felperes a teljesítés során nem tett eleget.

A fellebbezéséhez A/1. alatt csatolta azt a felperesi levelet, amely a korábbi gyakorlattól történő eltérést rögzítette azt, hogy a továbbiakban a felperes szállít az alperes részére, amiből kiemelte, hogy a felperesi visszaigazolás szerint a leszállítás a 3.080,-Ft + áfa egységáron került sor. Ezen az iraton **H. T.** aláírása is látszik. Ő azt igazolta, hogy a fenti összeg a fuvar- és az anyagköltséget is tartalmazza. A felperesi követelés érvényesítésére azonban nem ennek megfelelően került sor, mert a felperes a nettó 3.080,-Ft/tonna összeget csak fuvardíjnak tekintette és ezen felül még az eredeti vállalkozási szerződésben feltüntetett nettó telephelyi árat és rakodási díjat is leszámolta az alperesnek, amire nem volt jogalapja. Ez pedig jelentős túlfizetést és jogtalan igényt eredményezett. Amennyiben az utolsó hat számlában foglalt mennyiségeket összeadjuk, úgy 3.880,17 tonna leszállított mennyiség jön ki, aminek az ellenőrzése a felperesi szállítások igazoltsága esetén is bruttó 14.938.653,- Ft. Ezt az összeget szembeállítva felperes által részben jogtalanul leszámolt összeggel, mely az utolsó hat számlánál bruttó 21.305.019,- Ft, majd ebből levonva a jogalap

alapossága esetén ténylegesen a felperest megillető 14.938.653,- Ft-ot, 6.366.366,- Ft marad, ami nem illeti meg a felperest a kereseti kérelme alapossága esetén sem. Az elsődleges fellebbezési kérelemhez kapcsolódóan az elsőfokú eljárás során az előterjesztett illetékességi kifogásával kapcsolatos nyilatkozatát változatlanul fenntartotta és sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság azt figyelmen kívül hagyta.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes perköltségben történő marasztalását kérte.

Vitatta azt az alperesi álláspontot, hogy a tanúk érdekelték voltak abban, hogy az alperesre kedvezőtlen nyilatkozatot tegyenek. A meghallgatott nagyszámú tanúk a szállítás körülményei vonatkozásában is olyan vallomást tettek, amelyek részleteiben is azonos tartalmúak, így minden kétséget eloszlatnak. A rendkívül széleskörű bizonyítási eljárásra tekintettel alaptalannak tűnik az az alperesi álláspont, hogy az elsőfokú bíróság nem állapította meg a tényállást teljeskörűen.

Megalapozatlan az a felperesi állítás is, hogy a 3.080,- Ft/tonna + áfa egységár a fuvar- és anyagköltséget tartalmazza, mivel a 2005. augusztus 31-én és a 2005. szeptember 12-én kelt megrendelésben a zúzalék nettó ára mellett külön feltüntetésre került a 3.080,- Ft érték. Ezekből a dokumentumokból világosan és elkülönülten látszik, hogy mennyi a kő ára és mennyi a fuvar költség. Az egyes kömennyiség között jelentős árbeli különbség van. Az alperesi álláspont elfogadása esetén nem mutatkozna árkülönbség a magasabb feldolgozottságú építési hulladék és az alacsonyabb értéket képviselő áruféleségek között.

Az illetékesség kérdésében fenntartotta a 2006. szeptember 5-én kelt előkészítő iratában foglaltakat.

Az alperes fellebbezése részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a kereseti kérelem elbírálása körében érdemben helyesen állapította meg és a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével megalapozottan marasztalta az alperest az általa ki nem fizetett összegben.

A másodfokú bíróság elsődlegesen az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a 2005. december 12-i és a 2006. január 30-i levelek kapcsán úgy pontosítja - mivel az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezekben az alperes részéről tartozás elismerés szerepel -, hogy az abban foglaltak az alperes részéről nem minősülnek tartozás elismerésnek. A fizetési meghagyás mellékletét képező két levél közül a 2005. december 12-én kelt levél elismeri összegerszerűség megjelölése nélkül, hogy a felperesi társasággal szemben tartozása áll fenn, azonban a levél utolsó bekezdése rögzíti azt is, hogy a kísérőlevelek, szállítólevelek és a számlák között eltérések mutatkoznak, ezért a számlák egyeztetése folyik. Azt is írta az alperesi ügyvezető, hogy bízik abban, hogy legkésőbb 2006. január 31-ig az adósságot rendezni tudja. A 2006. február 3-án kelt levélben az szerepel, hogy „A 2005. december 31-i könyvelésünk által megállapított tartozásunk a sztorinószámlelvonása után 7.672.619,- Ft, de a folyamatos egyeztetést végezzük. A leszállított mennyiség vonatkozásában a szállítóleveleken szereplő mennyiségek és a

számlákon szereplő mennyiségek eltéréseket mutatnak. Tisztelt felperes neve Az Önök által elküldött folyószámla egyeztető levelet így elfogadni nem tudjuk. Kérjük a követelésük pontosított dokumentumainak elküldését a mielőbbi kiegyenlítés érdekében. A nyilvántartott tartozásunk a mai napig így 7.672.619,- Ft, de az egyeztetések befejezésével ez pozitív vagy negatív irányba változhat."

Ez utóbbi levélben már valóban szerepel egy határozott összeg, azonban a levél tartalmából kitűnően azt az alperes csak fenntartással fogadta el a további egyeztetésekre hivatkozással.

Mindezekből következik, hogy egyik levél sem minősülhet tartozás elismerésnek, de mivel az elsőfokú bíróság nem csak ezekre az okiratokra alapította a döntését, hanem összességében értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, ezért az ügy elbírálása szempontjából ennek nincs érdemi jelentősége a döntés felülbírlata során.

Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú eljárás során is előterjesztett illetékességi kifogását fenntartotta. Ezzel kapcsolatban azt sérelmezte, hogy az elsőfokú eljárás során előterjesztett kifogását az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a rendelkezésre álló iratokból megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az illetékességi kifogás körében ugyan nem hozott alakszerű határozatot, de azzal, hogy a felperes keresetét érdemben elbírált, állást foglalt abban a kérdésben is, hogy a kereset elbírálására illetékességgel rendelkezik. Önmagában ez nem olyan eljárási szabálysértés, amely az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését indokolná.

E körben megállapította a Fővárosi Ítéltábla, hogy az alperes illetékességi kifogása alaptalan volt.

A felperes már a fizetési meghagyás benyújtásakor illetékes bírósággént a Pp. 36. § (2) bekezdését megjelölve a Fejér Megyei Bíróságot jelölte meg a jelen jogvita elbírálására.

A Pp. 36. § (2) bekezdése szerint a gazdálkodó szervezet által tevékenysége körében kötött ügyletből eredő követelés iránti pert az ügyletkötés vagy teljesítés helyének bírósága előtt is meg lehet indítani. A felperes a Fejér Megyei Bíróság illetékességét az ügyletkötés helyére alapította, figyelemmel arra, hogy az alperes által sem vitatottan, fax útján, távollevők között történt a szerződéskötés. Ebben az esetben pedig a Ptk. 213. § (3) bekezdését alkalmazni, amely szerint ha a szerződés távollevők között jön létre, a szerződés létrejöttének helye az ajánlattevő lakóhelye, illetve székhelye. Az alperes által sem vitatottan az ajánlattevő a felperes volt, akinek a székhelye a Fejér Megyei Bíróság illetékességi területén van.

Mindez pedig azt jelenti, hogy a vagylagos illetékességi okok közül választva a felperes az eljárásra illetékes bíróság előtt indította meg a jelen pert (BDT 1999/70).

Tévesen hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra is, hogy a kereset elbírálásakor az elsőfokú bíróság nem tárta fel teljeskörűen a tényállást és a bizonyítékokat tévesen értékelte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szerződéskötés körülményeit teljes mértékben felderítette, figyelemmel arra, hogy minden írásban, fax útján történt, és ezek az elsőfokú eljárás során becsatolásra kerültek.

Az alperesi cégvezető a 2007. január 10-én tartott tárgyaláson valóban arra hivatkozott, hogy abban is megállapodtak, hogy a tűzépükön mérlegelésre kerülnek az autók, ez azonban elmondása szerint egy alkalommal sem történt meg. Az alperesi cégvezető az alperes fellebbezésében előterjesztettekkel szemben azonban nem terjesztett elő olyan nyilatkozatot ezen a tárgyaláson arról, hogy a szegedi telephelyen történő mérlegelés lenne az elszámolás alapja. Ezzel szemben a felek által aláírt vállalkozási szerződés azt tartalmazza, hogy az elszámolás alapja a vállalkozó telephelyén hitelesített hídmérlegen mérlegelt súly, a vállalkozó jelen jogviszonyban pedig a felperes volt. A számla kiállítására pedig a szállítólevél és a fuvarlevél alapján került sor, azaz a szerződésnek megfelelően.

Megalapozatlan az alperesnek a tanúk elfogultságával kapcsolatban előterjesztett nyilatkozata, mert a meghallgatott tanúk nagy száma, egybehangzó nyilatkozataik, továbbá az a tény, hogy a szállítás időpontjára és mennyiségére fuvarlevelek és szállítólevelek is rendelkezésre álltak és mivel nem a felperes alkalmazottai voltak, ezért a tanúk érdekeltsége jelen eljárásban fel sem merülhet. Az pedig a jelen perbeli jogvita elbírálása szempontjából irreleváns, hogy nem minden tanú emlékezett pontosan a szállítások számára, mivel azóta több év eltelt, továbbá a fuvarleveleken lévő gépkocsivezetői aláírások a szállítások számát egyértelműen rögzítik.

Az összecszerűség körében is megalapozott döntést hozott az elsőfokú bíróság figyelemmel arra a tényre, hogy az eredeti szerződés szállítási díj nélküli árajánlatra vonatkozott és a számla kiállítására is így került sor; a 2005. augusztus 31-én kelt alperesi megrendelés, amely 2005. augusztus 31-e és 2005. szeptember 7-e közötti szállításokra vonatkozott, a különböző minőségű zúzalék nettó árain és a várható mennyiségeken kívül, a leszállítást 3.080,- Ft/tonna egységáron rögzítette az alperesi cégvezető, figyelemmel arra, hogy ettől az időponttól kezdve már nem az alperes, hanem a felperes végezte a közúzalék leszállítását is. Az ugyanezen a napon kelt megrendelés visszaigazolása is a szállításra a 3.080,- Ft/tonna + áfa egységárat tartalmazta.

Megalapozottan utasította el az elsőfokú bíróság az alperesnek a szakértő kirendelésére tett bizonyítási indítványát is, mivel attól valóban semmilyen eredmény nem volt várható.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdésének megfelelő határozatot hozott a kereseti kérelem elbírálása körében, azt részletesen megindokolta, amelynek kapcsán a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, így megalapozottan döntött arról, hogy az alperesnek a ki nem fizetett számlákat a felperes részére meg kell fizetnie.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiekre tekintettel a kereseti kérelem körében az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállás körében rögzítette azt, hogy az alperes 10.388.622,- Ft összeget vitatott és ezzel kapcsolatban beszámítási kifogást is előterjesztett.

Az alperes a 2006. november 20-án kelt 8. sorszámú előkészítő iratában részletes nyilatkozatot tett a felperesi kereset vonatkozásában az egyes számlák körében és több számlát részletezve 10.388.622,- Ft-ban jelölte meg a vitatott összeget, amellyel kapcsolatban rögzítette, hogy „A fenti összegeket beszámítási kifogásként érvényesítjük a felperesi követeléssel szemben annak alapossága esetére”.

Az elsőfokú bíróság azonban az előterjesztett beszámítási kifogást nem vizsgálta és nem bírálta el, arra vonatkozóan a felperest sem hívta fel nyilatkozattételre.

Mindez olyan eljárási szabálysértés, amely a másodfokú eljárás kereteit meghaladja, ezért az alperes által az elsőfokú eljárás során előterjesztett beszámítási kifogás körében a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és ebben a részében új eljárás lefolytatására utasította.

A megismételt eljárás során elsődlegesen az alperest kell felhívnia az elsőfokú bíróságnak arra, hogy pontosan milyen összegre tartja fenn a beszámítási kifogását, figyelemmel arra, hogy a 8. sorszám alatt előterjesztett előkészítő iratában azt 10.388.622,- Ft-ban jelölte meg, míg az ítélet ellen benyújtott fellebbezésében annak szerkezetéből kitűnően azt már 6.366.366,- Ft-ban határozta meg. Ezt követően a összepszerűséget alátámasztó bizonyítékokat az alperesnek elő kell terjesztenie és a bizonyítási eljárást e körben az elsőfokú bíróságnak le kell folytatnia. A beszámítási kifogás elbírálása körében figyelemmel kell lenni arra, hogy az alperes a másodfokú eljárás során a 2008. június 26. napján tartott tárgyaláson a 2005. szeptember 12-i levélen szereplő aláírást vitatva azt is állította, hogy azon nem az arra jogosult aláírása szerepel. A beszámítási kifogás körében az elsőfokú bíróságnak a tényállást fel kell derítenie, és a bizonyítási eljárást követően kell állást foglalnia az alperesi beszámítási kifogásról.

A másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 213. § (2) bekezdése és a 3/2000. Polgári jogegységi határozat alapján részítéletet hozott, mivel a jogegységi határozat szerint a részítélettel a kereset egészét is elbírálni lehet, ha az alperes beszámítási kifogása miatt a tárgyalás elhalasztása szükséges. A Pp. fenti rendelkezése szerint a részítélet a később hozott ítélettel a beszámítási kifogásra vonatkozó tárgyalás eredményéhez képest hatályon kívül helyezhető vagy megfelelően módosítható. Mindez pedig azt jelenti, hogy ha a beszámítási kifogás utóbb sikerre vezet, a részítélet folytán pervesztes alperes sérelmének orvoslását megfelelően biztosítja a részítélet relatív (feltételes) jogereje.

Határozata jellegére tekintettel a másodfokú bíróság csak megállapította a peres feleknek a másodfokú eljárás során felmerült költségét a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján azzal, hogy annak viseléséről az elsőfokú bíróságnak az eljárást befejező érdemi határozatában kell döntenie.

Budapest, 2008. év június hó 26. napján

álínkásné dr. Míka Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

. Szűcs József sk.
bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági tisztviselő